

MIKSI LAHKOLAISUUDESTA VAIETAAN?

Väinö Hotti

MAALLINEN SEKTORI

Informaatiotulva

Aikamme on informaatioaikaa. Nykyiset tiedotusvälineet tekevät mahdolliseksi monipuolisen tiedotuksen. Kaikenkarvaista infoa tunkee tuutin täydeltä sekä ovista että ikkunoista! Nimenomaan nuorisolle tämä on myös ongelma; puuttuu seulomiskyky. Runsaudenpula voi aiheuttaa suoranaisen sairausilmiön: *”Se mies on sairas totisesti, jonka terveys kaikki keitot kesti!”*

Myönteinen puoli

Onhan tässäkin asiassa positiivinen puoli. Lähtökohtaisesti lisääntyvä tieto on itse kullekin hyödyksi. Kukapa haluaisi palata keskiaikaiseen tiedonvälitykseen? Kenen esikuvaksi kelpaisi *”tynnyrissä kasvatettu tyttö?”* Elämä on monitahoista ja vaatii paljon tietoa ja taitoja. Tiedon halveksiminen on tyhmyyttä.

Yhä korkeammalle

Jossakin mielessä tietoa jopa palvotaan. Järkeä kohotetaan jumalaksi. Tällöin asia on mennyt jo överiksi. Aina pyritään virka-asteikossa ylemmäksi. Koulutetut nostetaan rahvaan yläpuolelle aivan omaan kastiinsa. Tavallinen sukankuluttaja joutuu halveksinnan kohteeksi.

”Järkeä on filosofin pääkopassa jumalallinen tiedon lähde, josta tämän maailman viisas voi ammentaa totuutta samalla erehtymättömyydellä kuin yksinkertainen Raamatusta” (Laestadius).

Tiedon rajat

Kristittyinä on kuitenkin syytä muistaa asettaa inhimillinen tieto omaan kehikkoonsa. Sillä ei ratkaista kaikkia ihmiskunnan ongelmia. Ilmaston saastuminen, monenlaiset sairaudet, epätasa-arvo, sodat jne. kertovat, että kosolti ongelmia on vielä ratkaisematta.

Jumala kuuluu kehiin mukaan: **”Herran pelko on viisauden alku”** (Ps.111:10). Entinen maaherra **Esa Timonen** oli huolissaan Jumalan syrjäyttämistä yhteiskunnan kuvioista: *”Ovat panneet hyvän miehen pois viralta.”*

Kristittyinä me myös painotamme Raamatun merkitystä tiedon antajana. Se on sekä pelastuksen että etiikan oppikirja. Lisäksi sieltä saamme pistämätöntä tietoa maailman synnystä, sen lainmukaisuuksista ja toimintaperiaatteista. Kaikki luonnossa kertoo, että maailman takana on älykäs suunnitelma ja että Jumala edelleen pitää kaikkea voimassa.

Edelleen Raamattu paljastaa, että Kristus on keskeisenä Jumalan maailmanhallinnassa:

”Sillä hänessä luotiin kaikki, mikä taivaissa ja mikä maan päällä on, näkyväiset ja näkymättömät, olkoot ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttansa ja häneen, ja hän on ennen kaikkia, ja hänessä pysyy kaikki voimassa” (Kol.1:16,17).

TEOLOGIA

Tietoa ei aina ole arvostettu

Uskovien piireissä joskus on suhtauduttu vähätellen tietoon ja viisauteen. On pelätty ”aivouskoa” ja farisealaisuutta. ”Henki on se, joka eläväksi tekee, ei liha mitään hyödytä” (Joh.6:63). ”Kirjain kuolettaa, mutta Henki tekee eläväksi” (2. Kor.3:6).

Toisaalta on myöskin voitu vedota siihen, että Pyhä Henki on uskovan ”kotiopettaja”:

”Mutta te - teissä pysyy se voitelu, jonka olette häneltä saaneet, ja te ette ole kenenkään opetuksen tarpeessa” (1. Joh.2:27).

Portti lahkolaisuuteen

Siellä, missä suhtaudutaan väheksyvästi hengelliseen tietoon, muodostuu subjektiivinen ja kapea-alainen kristillisyyden näkemys. Tästä maaperästä nousee sekä hurmahenkisyys että **lahkolaisuus**.

Lahkolainen Korinto tarvitsi kehotusta avartumiseen:

”Suumme on auennut puhumaan teille, korinttolaiset, sydämemme on avartunut. Ei ole teillä ahdasta meidän sydämessämme, mutta **ahdas on teidän oma sydämenne. Antakaa verta verrasta - puhun kuin lapsilleni - avartukaa tekin**” (2. Kor.6:11-13).

Tietämättömyyden kirot

”Sen minä siis sanon ja varoitan Herrassa: älkää enää vaeltako, niinkuin pakanat vaeltavat mielensä turhuudessa, nuo, jotka, pimentyneinä ymmärrykseltään ja vieraantuneina Jumalan elämästä heissä olevan **tietämättömyyden tähden** ja sydämensä paatumuksen tähden” (Ef.4:17,18).

”Niinkuin kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen, **tietämättömyytenne aikana, elitte**” (1. Piet.1:14).

Välttämätön tieto

Uskoon tulleen on määrä ”kasvaa Jeesuksen tuntemisessa”. Jos ei ole kasvua, tapahtuu taantumista. Kasvussa on hengellinen tieto tärkeä asia. Vanhemmalle ihmiselle voi joskus uuden tiedon hankkiminen olla vaikeaa, mutta nuorempi ei saa jättää tilaisuutta käyttämättä.

”ja kasvakaamme meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa” (2. Piet.3:18).

”Minun kansani joutuu häviöön, sillä se on tietoa vailla” (Hoos.4:6; Saarnivaaran käänn.).

Edellytykset teologian menestykselliseen opiskeluun

”Saarnavirka **edellyttää** kyllä hengellistä pappetta sikäli, että on Jumalan tahto ja järjestys, ettei vanhimpia eli piispoja valita epäuskoisista, vaan uskovista eli hengellisistä papeista” (Franz Pieper, Kristillinen dogmatiikka, s.572).

”Jos nuorukainen lähtee opiskelemaan jumaluusoppia olematta jokapäiväisessä parannuksen ja elävän uskon harjoituksessa, niin hän kyllä voi oppia jumaluusopin järjestelmät mutta siinä kaikessa Jumalan Poika, Kristus, jää häneltä piiloon ja yksinkertainen totuus salatuksi. Jotta siis jumaluusopin opintoja voitaisiin ilman vahinkoa harjoittaa, täytyy autuuden tiedon syntien anteeksi saamisesta olla niin juurtunut nuorukaisen sieluun ja elävään kokemukseen, että hän todella elää sisäistä, salattua elämää Herran Kristuksen kanssa ja hakee kaiken ravinnon sielullensa, kaiken voiman ja valon häneltä. Hänellä ei saa olla lain vanhurskautta, vaan Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, uskosta tuleva vanhurskaus” (Jonas Lagus, Evankeliumin ääni, ss.154,155).

Maallikot ja teologia

Kirkossa on kautta aikain ollut ”jako kahteen”, papit ja maallikot – vaikka Uusi Testamentti ei tätä jakoa tunne. Muutama vuosi sitten seurakuntapiiri oli kokoontunut erääseen kotiin. Eräs täti-ihminen tokaisi: **”Eikö seurakunnasta tullut ketään?”** Seurakunnasta oli tullut nuorisonohjaaja, mutta häntä ei noteerattu – nuorisonohjaaja oli ”tyhjää ilmaa”.

Näistä ajoista on tilanne muuttunut. Luopumuksen lisääntyessä myös kirkon ja samalla papin arvo on alentunut. Tähän on vaikuttanut teologien henkilökohtainen elämä ja epäraamatulliset kannanotot, mm. arkkipiispa **Mäkisen** homokanta. Lisäksi Helsingin teologinen tiedekunta on ilmaissut selkeästi olevansa luopumuksen tiellä. Teologien lienee tämän ilmiön kohdalla syytä yhtyä katoliseen tunnustukseen: OMASTA SYYSTÄNI, OMASTA SYYSTÄNI, OMASTA SUURESTA SYYSTÄNI!

TEOLOGIN PUHEENVUORO

Tanskalainen **Leif Andersen** kirjoittaa: *”Me ehkä luulimme, että oli jotain hienoa tulla Teologiksi. Niin on varmasti ollutkin – toisenlaisena aikana ja toisenlaisessa kirkossa. Mutta tässä ja nyt on teologina oleminen häpeä ja häpeällistä. Samoin kuin oli vanhassa Israelissa, jossa sitä, jota kutsuttiin ”profeetaksi”, pidettiin siten vääränä profeettana, niin että Aamoksen täytyi sanoa: ”En minä ole profeetta enkä profeetanoppilas, vaan minä olen paimen ja metsäviikunapuiden viljelijä” (Aam.7:14), niin mielestäni merkitsee nykyään tulla kutsutuksi ”teologiksi” melkein samaa kuin olla palkkapaimen ilman vastuuta, susi ja ryöväri” (Perusta 4/92).*

Liberaaliteologia on suuressa määrin syyllinen koko teologian alennustilaan. **Leif Andersen** jatkaa:

”Raamattukritiikki on tästä huolimatta elävän Jumalan pilkkaamista. Ennen kaikkea se on pirstonut kirkkomme ja riistänyt uskon lukemattomilta. Se on tehnyt paimenista susia ja ryöväreitä sekä hajottanut ja pirstonut Jumalan laumaa” (Perusta 4/92).

Maallikkojen ja teologien yhteistyöstä Andersen kirjoittaa:

”Maallikot hyödyttäisivät meidän teologien viranhoitoa parhaalla mahdollisella tavalla, mikäli eivät luottaisi meihin ilman muuta. Heidän pitäisi aina Pyhän Raamatun perusteella asettaa meidät vastuuseen julistuksestamme, opetuksestamme ja elämästämme. Heidän ei pitäisi koskaan hyväksyä sitä mitä sanomme vain siksi, että olemme teologeja” (Perusta 4/92).

Teologit ja maallikot yhtä

Tänään maallikoilla on mahdollisuus saada lähes sama tieto kuin teologeillakin; tiedonlähteet ovat niin moninaiset. Toisaalta teologinen tieto kantaa hedelmää vain siinä sydämessä, joka on uudestisyntynyt.

”Oratio, meditatio, tentatio faciunt theologum rukous, mietiskely ja ahdistus tekevät miehestä teologin” (**Luther**).

”Varmasti on oikeutettua käyttää sanaa maallikkoteologi sellaisista kristityistä, joiden kristinopin tuntemus ja harrastus kirkollisiin asioihin ovat keskitason yläpuolella (vrt. tervehdysten luetteloa Room.16) (Franz Pieper, Kristillinen dogmatiikka, s.19). - ”Maallikkoteologista” on kouluesimerkki Paavo Ruotsalainen, ”kahden hiippakunnan piispa”.

Kun seurakunnassa vallitsee alkuseurakunnallinen kristillinen rakkaus, ei tapahdu jakoa ”teologeihin ja maallikkoihin”, vaan molemmat nukkuvat ”samoilla pahnioilla”, kuten tapahtui herännäisyydessä 1800-luvulla.

Tänään vaikeana luopumuksen aikana nähtävästi **oppineiden maallikkojen merkitys korostuu**; viralliset teologit ovat helposti (nimenomaan kansankirkossa) ”populismien kahleissa”.

Ylemmä, ylemmä

Teologisella puolella on havaittavissa sama kilpailu kuin maallisessa yhteiskunnassakin: ylemmä, ylemmä – ja rappusia riittää: pastori, lisensiaatti, tohtori, piispa.

Teologeista ensimmäinen Paavali pyrki myös ”ylemmäksi”, mutta hän ei ollut lainkaan kiinnostunut maallisista arvoasteikoista;

*”Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen ja **minun havaittaisiin olevan hänessä** ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella; tunteakseni hänet ja hänen ylönousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaisekseen samankaltaisen kuoleman kautta, jos minä ehkä pääsen ylönousemiseen kuolleista. Ei niin, että jo olisin sen saavuttanut tai että jo olisin tullut täydelliseksi, vaan **minä riennän sitä kohti**, että minä sen omakseni voittaisin, koska Kristus Jeesus on voittanut minut. Veljet, minä en vielä katso sitä voittaneeni; mutta yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana, ja kurrottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, **minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa**, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa” (Fil.3:8:14).*

Teologista intoa riittää

Teologeilla on yleensä aivokapasiteettia keskimääräistä enemmän. Tästä johtuen tällä rintamalla on melkoista hyörintää.

Saarnaajien kuningas **C.H. Spurgeon** kuvaa teologien aherrusta värikkäästi ja eloisesti:

”Valittuaan tekstin he eivät milloinkaan selitä sen todellista merkitystä, vaan he kiertelevät sen ympärillä löytääkseen jotakin, mitä Pyhällä Hengellä ei ole milloinkaan ollut tarkoituksena ilmaista sen kautta. Ja päästyään käsiksi johonkin noista ”uusista ajatuksistaan” – voi hyvät ystävät, minkä melun he nostavat! Tässä on poika, joka on löytänyt vanhan sillin! Mikä makupala! Ja miten ihanalta se tuoksuukaan! Sitten saamme kuulla puhuttavan tuosta vanhasta sillistä lähimpien kuuden kuukauden aikana, kunnes joku toinen löytää toisen vanhan sillin. Miten suuriäänisiä he ovatkaan: - Miten merkittävää! Miten merkittävää! Olemme löytäneet uuden ajatuksen” (C.H. Spurgeon, Sielujenvoittaja, s.44).

Priorisointi ontuu

Niin paljon kun teologit työskentelevätkin, heidän ongelmansa ovat ”vanhat sillit”. Yhä uudelleen ja uudelleen nostetaan ”tikun nokkaan” tutkittavaksi ikivanha asia. Vanhaa silliä perataan, vaikka tutkimattomiakin alueita olisi. Mitättömyyksiin uhrataan aikaa ja energiaa, vaikka tärkeitä kohteita olisi yllin kyllin. Eräs tällainen laiminlyöty alue on LAHKOLAISUUS! Mikä estää puuttumisen tähän huipputärkeään kysymyksen?

1. Kohde on liian lähellä

Elämme asian sisällä; siihen on vaikea saada otetta. Asia on lisäksi inhottavan niljakas. Objektiivisuus edellyttää määrättyä välimatkaa – ja sitä meillä ei ole. Lahkolainen saattaa olla oman puseron alla.

2. Lahkolaisuus on tabu

Perin harvoin lahkolaisuutta käsitellään saarnoissa ja puheissa. Vaitonaisuuteen on omat syynsä. Eräs sellainen on: **”Pata kattilaa soimaa, musta kylki kummallakin.”** Aina lahkolaisuutta käsiteltäessä pitäisi aluksi pyrkiä tämän määrittelyyn Raamatun pohjalta. Saattaahan tosin olla, että asia on useinkin esillä ääri-laikoissa, kuten esim. lestadiolaisuudessa. Pesunkestävän lahkolaisen on helppo määritellä lahkolainen: **jokainen, joka ei kuulu meikäläisiin, on lahkolainen** – ei siihen Raamattua tarvita!

3. Oma lehmä ojassa

Tämä on erittäin oleellinen asia. Me elämme lahkojen keskellä ja sisällä. Jokaisella on sisäinen tajua siitä, että tällä termillä on Raamatussa negatiivinen lataus. Yleensä kaikki ovat tällä kohden likaisin käsin. Omatunto sanoo, että olet jäävi käsittelemään tätä kysymystä.

4. On helpompiakin kysymyksiä

Teologinen kenttä on laaja; miksi lähteä pohtimaan näin vaikeaa kysymystä, varsinkaan, kun tästä ei tule kansansuosiota eikä olalle taputuksia? Tässä tarvittaisiin usein puuttuvaa ”pioneerihenkeä”.

5. Vuosisatainen perinne

Yleisesti kansansuosio ja vahvat perinteet ovat esteenä objektiiviselle tutkimukselle. Tavallisesti totuudeksi hyväksytään asia, jota on jatkunut riittävän kauan. Niin raamatullisia kuin me olemmekin, tiukan paikan tullen perinne jyrää Raamatun yli. Tämä (lahkolaisuus) on nimenomaan ”raamattukysymys”.

SYITÄ JA TEKOSYITÄ

Raamatulliset lähtökohdat

”Mutta minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa **yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne**, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus. Sillä Kloen perheväeltä olen saanut teistä kuulla, veljeni, että teillä on riitoja keskuudessanne. Tarkoitan sitä, että yksi teistä sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", toinen: "Minä Apolloksen", joku taas: "Minä Keefaan", joku vielä: "Minä Kristuksen". **Onko Kristus jaettu?** Ei kaikeksi Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen? (1. Kor.1:10-13).

”Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niinkuin hengellisille, vaan niinkuin **lihallsille, niinkuin pienille lapsille Kristuksessa**. Maitoa minä juotin teille, en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä vielä nytkään siedä; **olettehan vielä lihallsia**. Sillä kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallsia ja vaella ihmisten tavoin? Kun toinen sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", ja toinen: "Minä olen Apolloksen", **ettekö silloin ole niinkuin ihmiset ainakin?** (1. Kor.3:1-4).

”Mutta **lihan teot** ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, **eriseuratt, lahkot**, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niinkuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, **eivät peri Jumalan valtakuntaa**” (Gal.5:19-21).

1. Käännösvirhe?

Asia on kolmessa kohdassa monisanaisesti tuotu esille. Eri käännökset tukevat toisiaan tässä asiassa. Käännösvirheestä ei voi olla kysymys; se on poissuljettu vaihtoehto.

2. Elettiin toisessa ajassa?

2000 vuotta sitten tilanne Korintossa oli erilainen kuin nyt; meillä ei ole lahko-ongelmaa:

”Tarkoitan sitä, että yksi teistä sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", toinen: "Minä Apolloksen", joku taas: "Minä Keefaan", joku vielä: "Minä Kristuksen".

Eikö tämä ole tätä päivää? ”Yksi sanoo minä olen luterilainen, minä olen helluntailainen, minä olen vapaakirkollinen” jne. Eikö nämä ole 1-1? Emmekö ole täsmälleen saman lahkohengen kanssa tekemisissä? Samalla on syytä muistuttaa Paavalin sanoista:

”Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet. **Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa**” (Gal.3:26-28).

Päivitettyinä nykyisiin Suomen oloihin: **”Ei ole tässä luterilaista eikä helluntailaista, ei vapaakirkollista eikä pelastusarmeijalaista, ei metodistia; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa.”**

3. Tarkoitus pyhittää keinot?

Lahkolaisteologia hyllyttää sekä Jeesuksen että Paavalin, mutta ei se mitään, saa se paljon hyvääkin aikaan. Aktioiden ja missioiden avulla pelastetaan tuhansia jopa kymmeniä tuhansia, vai ”pelastetaanko”? Heidät pelastetaan tavallisesti johonkin ”lahkoryhmään”, jonka määränpää Paavalin mukaan on – helvetti.

4. Paavali puhui omiaan?

Kun Paavali esitti oman mielipiteensä, hän sanoi sen selvästi:

”Mutta naimisissa oleville minä julistan, **en kuitenkaan minä, vaan Herra**, ettei vaimo saa erota miehestään; mutta jos hän eroaa, niin pysyköön naimatonna tai sopikoon miehensä kanssa; eikä mies saa hyljätä vaimoansa. Mutta muille **sanon minä, eikä Herra**: jos jollakin veljellä on vaimo, joka ei usko, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, niin älköön mies häntä hyljättäkö; samoin älköön vaimokaan, jos hänellä on mies, joka ei usko, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, hyljättäkö miestänsä” (1. Kor.7:10-13).

Mitä Paavali puhuu lahkosta, hän puhuu sen ”Herran sanana”.

5. Tämä ei ole pelastuksen kannalta keskeinen asia?

Paavali kysyy: Onko Kristus jaettu? Lahkolaiset ovat ”lihallisia”, ”pieniä lapsia”. Lahkolaiset joutuvat helvettiin. Eivätkö nämä ole tärkeitä (primäärejä) asioita? Eivätkö nämä liity kiinteästi pelastukseen? Kuinka Raamattuun pitäytyvä uskova voi kevyesti suhtautua näin tärkeisiin kysymyksiin?

6. Rauhan ja hurskaiden tunnelman häirintää?

Lahkolaisuudesta puhuminen tuottaa negatiivista tulosta. Se mahdollisesti karkottaa kuulijat. Tunnelma on tänään tärkeä; sitä vaalitaan sulin käsin,

”Ja vietyänsä heidät päällikköjen eteen he sanoivat: **”Nämä miehet häiritsevät meidän kaupunkimme rauhaa; he ovat juutalaisia ja opettavat tapoja, joita meidän ei ole lupa omaksua eikä noudattaa”** (Apt.16:20,21).

”Itse jumalanpelonkin sinä teet tyhjäksi ja **rikot hartauden Jumalaa rukoilevilta**” (Job 15:4).

7. Jeesuksen ohje maailman evankelioimiseksi - yksi mahdollisuus?

Jeesus sanoo, että maailman uskomiseksi tarvitaan ”uskovien yhteys” (Joh.17.). Tämä ei kuitenkaan ole **ainut mahdollisuus**. Nykyinen lahkovaihtoehto toimii myös, ainakin kohtuullisesti. Ei siis ole mitään erikoisia paineita lähteä tässä Jeesuksen viitoittamalle tielle.

8. Kysymyksen ratkaisu

1) Otetaan vakavasti Jeesuksen ohje:

”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. **Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus**” (Joh.13:34,35).

2) Toimitaan terveän järjen mukaan:

Saman Isän lapset, yhteinen tie, yhteinen päämäärä, Kristus ei ole jaettu, lahkolaisuus on lihallisuutta ja alaikäisyyttä, saatana (Diabolos) on hajottaja, Pyhä Henki yhdistää, rakkaus on Jeesuksen opetuslapsen tuntomerkki.

3) Ajatellaan, että toinen on Jumalan lapsi siinä missä minäkin:

”Nähdä, mitä silmäin edessä on. Jos joku on mielessään varma siitä, että hän on Kristuksen oma, ajatelkoon hän edelleen mielessään, että **samoin kuin hän on Kristuksen, samoin olemme mekin**” (2. Kor.10:7).

4) Hyväksytään Golgatalla tapahtunut raja-aitojen purku:

”Sillä hän on meidän rauhamme, hän, joka teki molemmat yhdeksi ja **purki erottavan väliseinän, nimittäin vihollisuuden**” (Ef.2:14).

5) Toteutetaan käytännössä uskontunnustusta:

”Minä uskon Pyhään Henkeen, pyhän yhteisen seurakunnan, pyhain yhteyden, syntien anteeksisaamisen, ruumiin ylösnousemisen ja iankaikkisen elämän, Amen.”

NÄMÄ KOLME TODISTAVAT EKKLESIAN PUOLESTA

Koska lahkolaisuuden takana on saatana (DIABOLOS, hajottaja, erilleen heittäjä), se ei millään kohden kestä kriittistä arviointia. Se on erittäin helppo kumota Raamatulla. Vain ihmiset, joilta puuttuu ”rakkaus totuuteen”, joutuvat lahkolaisuuden pauloihin. He ovat saatanan sokaisemina joutuneet harhaan. Tämä virtaus liittyy nimenomaan lopunajan luopumukseen; silloin **Jumala lähettää eksytyksen**:

”tuo, jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta **valheen kaikella voimalla** ja tunnusteilla ja ihmeillä ja kaikilla vääryyden viettelyksillä niille, jotka joutuvat kadotukseen, **sentähden etteivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen**, voidaksensa pelastua. Ja sentähden **Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen**, niin **että he uskovat valheen**, että kaikki ne tuomittaisiin, jotka **eivät ole uskoneet totuutta**, vaan mielistyneet vääryyteen” (2. Tess.2:9-12).

1. SANA: ”Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus” (Joh.17:17). ”Sillä me emme voi mitään totuutta vastaan, vaan totuuden puolesta” (2. Kor.13:8).

2. OMATUNTO: ”säilyttäen uskon ja hyvän omantunnon, jonka eräät ovat hyljänneet ja uskossaan haaksirikkoon joutuneet” (1. Tim.1:19).

”On väärin ja turmiollista toimia omaatuntoaan vastaan” (Martti Luther).

3. JÄRJEN TODISTUS

”Miksi ette jo itsestänne päätä, mikä oikeata on? (Luuk.12:57).

LAHKOHENKI*Tapio Nousiainen / Leipää ja suolaa*

Lahkohenki – sinä inha henki, sinä **helvetistä nouseva demonihenki.**

Sinä ihmisen omavanhurskaasta lihasta nouseva Kainin henki.

Sinä olet ainoa erehtymätön ja oikeaoppinen raamatuntuntija.

Sinä otat Raamatusta lempioppisi, jonka mukaan ihmisen on pelastuttava.

Sinä sanot, että ellei meikäläinen julista syntiselle synninpäästöä, ihminen on helvetin oma.

Sinä yksin tiedät, mikä on oikea pelastustekniikka, sinä mittaat mittatikulla tukan ja hameenhelman pituuden, sinä määrääät puseron värin.

Sinä määrääät, että Jumalan valtakunnan on oltava kuin fingerpori, **se ei saa ulottua sinun tunkkaisen joukkosi ulkopuolelle.**

Sinä sidot lampaasi riimulla karsinaansa ja varustat heidät sarvilla ja kuonokopalla.

Sinä vihaat kristittyjen yhteyttä ja teet kaikkesi, etteivät lampaasi kävisi vieraisilla toisella laitumella.

Sinä nimität harhaoppisiksi niitä, jotka eivät astu sisälle sinun kirkkoosi ja

rukoushuoneeseesi, niitä, jotka eivät ole meikäläisiä, niitä joilla ei ole sama alttaripalvelus kuin

sinulla, jotka eivät puhu samalla nuotilla Kaanaan kieltä kuin meikäläiset, joilla ei ole sama

Halleluja ja jotka eivät sano Amenta tarkalleen samalla kohdalla kuin meikäläiset.

Sinä puhut isien uskosta ja vanhurskautat sillä ihmisen ilman omakohtaista uskoa Jeesukseen. Sinä olet mieltynyt perinnäissääntöihin, nöyryyteen, käsien ja jalkojen pesemisiin ja ruokasääntöihin.

Sinä olet saanut aikaan enemmän paha kuin kaikki kristittyjen vainot yhteensä, kuin inkvisitiotuomioistuimet ja polttoroviot.

Sinä olet hukuttanut enemmän uskovaisia ja kääntymättömiä helvettiin kuin synti, sillä sinä sokaiset ihmiset näkemästä kulmakiveä Kristusta, ymmärtämästä, että muuta perustusta ei ole pantu, kuin mikä pantu on ja se on Jeesus Kristus.

Sinä olet tehnyt uskovaiset sokeiksi, niin että he eivät osaa lukea Raamattua ja unohtavat Raamatun sanat, jotka sanovat: ”Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja, ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää.”

Sinä teet heistä epäjohdonmukaisia omavanhurskastelijoita, sillä he unohtavat tämän Raamatun

sanon: ”Jos joku sanoo: ”Minä rakastan Jumalaa”, mutta vihaa veljeänsä, niin hän on valehtelija.

Sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, ei se voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt.”

Sinä inha henki, sinä helvetin henki, Apollyon, sinä väkevin eksytys, kavala demonihenki.

Sinä teet uskovaiset sokeiksi ja estät heitä näkemästä, että taivaaseen on vain yksi tie, Jeesus-tie.

Sinä estät meitä pitkämielisesti rakastamasta ja sietämästä toisiamme ja vaeltamasta samalla tiellä, mihin saakka kukin olemme ehtineetkin.